

ДЕТСКА ГРАДИНА № 63 „СЛЪНЦЕ”
гр.София 1278, р-н Сердика, ул. „Стария кладенец” №2, тел.:02/9367091,
e-mail:dg_63@abv.bg, <http://www.dg-63.eu>

Вътрешна квалификация / проведена на 11.12.2023 г. и 12.12.2023 г.

Тема: Добрата комуникация /поощряване на емпатичното поведение у
децата/

Изготвил: С. Рошкова
учител в 3 Б група „Ариел“

гр.София

2023 г.

Всеки от нас се ражда в пълна хармония със заобикалящия ни свят. След това, онова което чуваме и виждаме в процес на нашето израстване, ни отдалечава от тази хармония. Това се получава, защото много често възрастните, неосъзнато повтарят модела на поведение на своите предци при възпитанието на децата си, вместо да се замислят как да го коригират от негативен към позитивен. Позитивният модел на възпитание винаги се води от любовта. Липсата на родителска любов може да бъде причина както за детската срамежливост, така и за детската агресия. Онова, което усвоим в най – ранно детство, се превръща в нашия модел на поведение, който за радост винаги можем да променим и подобрим.

За съжаление не всеки получава достатъчно любов и разбиране в детството си и след това като възрастен му е трудно да приложи разбиране и любов във взаимоотношенията си с околните. Неосъзнатият негативен модел на възпитание /чрез агресия, забрани, наказания, прекалено обгрижване, манипулативност, липса на граници и т.н./ поражда у човек комплекси, страхове, неувереност, но и неоправдана, безпочвена самонадеяност, с които обикновено на зряла възраст той трудно може да се пребори и да се отърси от тях.

Много родители изпитват страх да не се провалят във възпитанието на децата си и търсят сигурност в „изпитания“ модел на своите родители. Но тяхната неувереност е следствие именно на този модел на възпитание. Отношението на родителите към детето формира неговата самооценка и самоуважение, съзнанието му за собствената му ценност. Но едновременно с това, той или тя /детето/ трябва да знаят, че и заобикалящите го са ценни точно толкова, колкото са и те. Осъзнатостта, че и ти самият допускаш грешки и имаш нужда от прошка, те кара да се смириш и да се замислиш преди да осъдиш грешката на някой.

Често възрастните реагират прекалено драматично на детските грешки, което подтиква децата да лъжат и да не си признават за тях. Би било добре да съумеем да поощрим споделянето и на недотам доброто им поведение /предимно навън/, съответно реакцията ни при допуснатата грешка от негова страна да не е крайно остра, а да е насърчителна, така че напълно осъзнато той /тя повече да не я повтаря.

Като изхождаме от мисълта, че всички сме родени добри, но определени фактори и обстоятелства са станали причина да се превърнем в това, което сме сега, по-лесно бихме си прощавали един на друг и светът около нас би бил изпълнен с мир и разбирателство. Ако един родител се чувства жертва и е силно негативен в убежденията си, той несъзнателно предава тази отрицателна енергия на децата си и им внушава страхове, неосъзнато програмира негативно мисленето и живота им.

Грешките, които допускаме в живота си имат за цел да ни учат, да допринасят за нашето усъвършенстване и развитие. Те ни носят послание, което трябва да осъзнаем. Децата също имат право на своите грешки. Ако искаме да растат уверени и успешни, трябва да им помогнем да развият положително отношение към грешките си, но и старание да не ги повтарят, както и снизходителност към грешките на другарчетата им. Да умеят да проявяват към другите съчувствие и да са съпричастни с радостите или страданието им.

За тази цел трябва да ги насочим от малки да търсят пътя към своя вътрешен мир. Да знаят, че по-важно е човек да е щастлив, а не на всяка цена да доказва правотата си. Когато човек е намерил вътрешния си мир, му е лесно да състрадава и по-трудно изпада в конфликт.

Мисията на децата в живота ни е да ни радват, а непокорното им държание и роптаене в процес на израстване – да ни подтиква към развитие и израстване в добродетелност. Ако по-често проявяваме търпение и разбиране спрямо грешките им, това ще ги научи и те да проявяват тези добродетели към връстниците им.

Безусловната любов и одобрение към себе си е най-естественото състояние, в което се раждаме. По този начин ние приемаме, обичаме и ценим и заобикалящите ни. Липсата на проявена нежност и любвеобилност много често е родителска грешка, с най-трайни последици. Думите, които изричаме са връзката между вътрешния ни свят и света около нас – те изразяват нашите мисли, емоции и чувства. Така е и при децата – за това трябва не само да следим за доброто им физическо развитие, но и за духовните им потребности.

Може още много да се каже и напише по темата за добрата комуникация, но за мен личният пример на изразяване и държание спрямо заобикалящия ни свят, остава единствен начин за поощряване на емпатично поведение у събеседника ни. Много трудно постижимо е това в смутните времена и във враждебния свят, който сами сме си създали и в който живеем, но не е невъзможно.

Две злини не правят една добрина, но когато единият съумее да отстъпи – вероятността другият да размисли как да постъпи следващият път, различно от този, е много голяма.

Човешките взаимоотношения биха били такива – човешки, ако просто постъпваме с хората по начина, по който искаме те да постъпват с нас. Ето защо като родител смятам, че е изключително важно качеството на взаимодействие и взаимоотношение между учителя и родителя, за изграждане на морално и психично устойчиви и здрави хора, съответно и на едно такова общество.

Използвана литература: С. Даскалова; „Всичко започва от детството“; изд. Сиела; София 2011